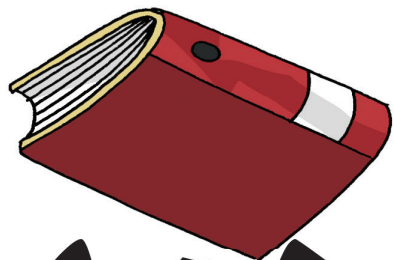

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠÁCI

V AKCI

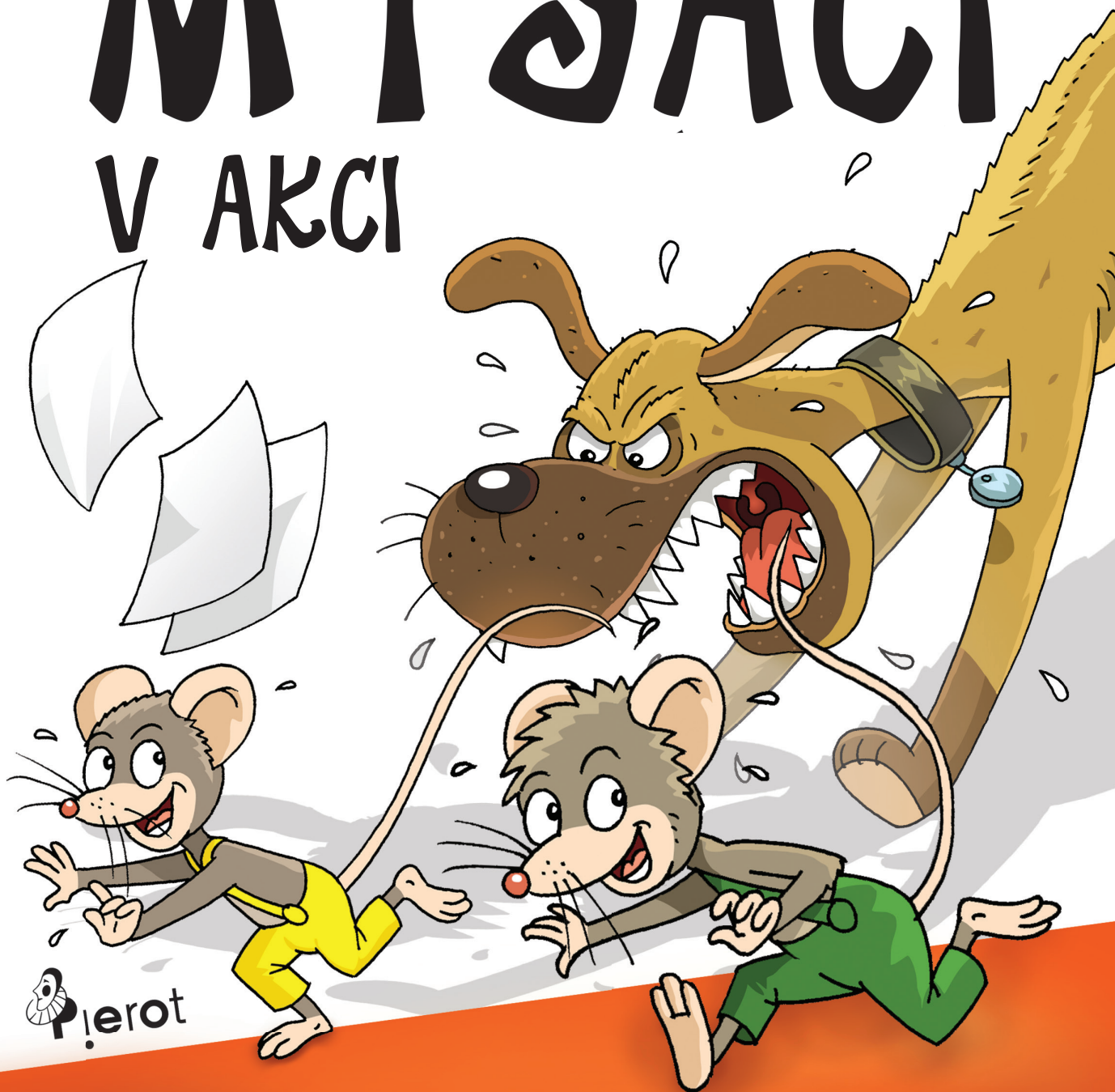

PETER S. MILAN JOSEF POSPÍCHAL

MÝŠÁCI

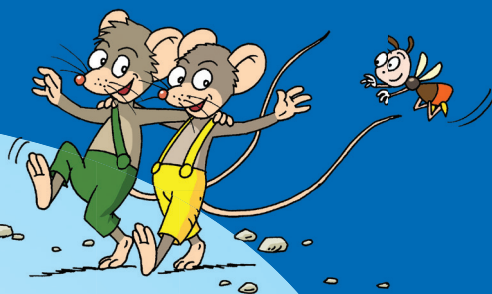
V AKCI

 Pierot

První díl
tohoto úžasného
dobrodružství

Tak to jsou myší kluci Otík a Tomík.

V předchozí knížce jsme je opustili právě ve chvíli, kdy se nedopatřením dostali do policejní brašny. Ono to ani nedopatření nebylo, spíš zoufalý úprk před kocourem. Zmizeli v ní právě včas. Stačilo málo a chytil by je.

Krčili se až v jejím nejzazším koutku. Zvenku k nim dolehl jen rozzlobený hlas starého policisty:

„Jedeš, potvoro!“

To kocoura chytil za ocas, když se mu dobýval do brašny.

Ještě slyšeli, jak něco s velkým rachotem spadlo. To Rambousek hodil po kocourovi pantofel a samým rozrušením se netrefil. Místo toho trefil porcelánovou vázičku na sloupku u schodů. Sakra, láteřil starý pán.

Slyšeli ještě výhrůžné mňoukání:

„Počkej, myšáku, až vylezeš.“

Oba bráškové se báli vystrčit byt jen nos. Ukryli se až úplně na dně policejní brašny. Ve snu by je nenapadlo, jaké dobrodružství tím pro ně začíná.

TO BYLO O FOUS, NEBO O MYŠÍ CHLUP?

„Jsem rád, že se nikomu nic nestalo,“ zahučel starý strážník a měl se k odchodu. Tašku si ledabyle přehodil přes rameno. Myšáci Tomík a Otík si připadali jako na velké houpačce. Ne snad že by na ní někdy byli, ale viděli ji z okna, když byla na náměstí pouť. Sesypali se na dno tašky jako dvě brambory.

Pak se ale brašna znenadání otevřela. Dovnitř, i do jejího nejtemnějšího koutku, problesklo mdlé světlo lampy, která od nepaměti stála v obýváku hned vedle pohovky.

„Pro pána, teď nás mají,“ lekl se Otík.

Oba se přikrčili a čekali, co se stane. Nestalo se ale nic. Vůbec nic. Jen jim na hlavě přistál blok, do kterého si policista dělal poznámky, tužka, a to bylo všechno. Tlustými, neohrabanými prsty ji opět zavřel a rozhodným krokem se vydal ven ke služebnímu autu, na kterém pořád ještě blikal výstražný majáček.

Hodil tašku na zadní sedadlo,
uvelebil se vpředu na místě spolujezdce
a rozjeli se.

„Brácho, že jsme ale měli štěstí, co?“ oddechl si Otík. Tvářil se svěťácky, ale zuby mu strachy vyklepávaly morseovku. Pak mu to však nedalo a pomalu lezl brašnou vzhůru, aby se podíval, co se děje. Vyšplhal se až k zadnímu okénku policejního automobilu.

„TOMÍKU, TOMÍKU,“ pískal tak potichu, že nebyl skoro slyšet.
„Někam nás vezou! Co budeme dělat?“